

OLIMPIADA DE LECTURĂ *LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ-LAV*
etapa națională, 20 aprilie 2017
Secțiunea liceu – lector experimentat, nivelul 4 – clasele a XI-a și a XII-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție următoarele precizări:

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de trei ore.

Citește cu atenție fiecare text, apoi cerințele, și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

30 de puncte

GIUVAERUL

de Guy de Maupassant

Era una dintre acele fete drăgălașe și fermecătoare, născute, ca dintr-o greșeală a sorții, într-o familie de funcționari. Nu avea zestre, nu avea speranțe, niciun mijloc de a se face cunoscută, iubită, înțeleasă, luată de nevastă de un om bogat și deosebit. Se lăsă măritată cu un mic impiegat de la Ministerul Instrucțiunii Publice.

Pentru că nu se putea împodobi, fu simplă, dar era nefericită [...]. Femeile nu au nici castă, nici rasă; frumusețea, grația și farmecul le țin loc de origine și de familie. Delicatețea înăscută, instinctul de eleganță, suplețea spiritului sunt singura lor ierarhie și fac ca fetele din popor să fie egale cu cele mai mari doamne.

Suferea neconținut, deoarece simțea că s-a născut pentru toate lucrurile alese și pentru lux. Suferea din pricina sărăciei locuinței ei, a urâteniei pereților, a uzurii scaunelor, a lipsei de frumusețe a stofelor. Toate aceste lucruri, pe care o altă femeie din casta ei nici nu le-ar fi băgat în seamă, o chinuiau și o revoltau. [...]

Când se așeza la prânz în fața mesei rotunde, acoperite cu o față de masă care mai fusese așternută trei zile, în fața bărbatului ei care lua capacul de pe castron spunând cu încântare: „Ah, ce supă bună! Nu cunosc ceva mai bun!...”, se gândea la mesele delicate, cu argintărie strălucitoare, între tapiserii ce acopereau pereții cu personaje de altădată și cu păsări ciudate, în mijlocul unei păduri de basm; se gândea la mâncărurile savuroase servite într-o veselă minunată, la complimentele șoptite și ascultate cu un zâmbet de sfinx, în vreme ce mănânci carnea trandafirică a unui păstrăv sau o aripă de ieruncă.

Nu avea toalete, nu avea bijuterii, n-avea nimic. Și numai astea o atrăgeau. Se simțea făcută pentru ele. Ar fi vrut atât de mult să placă, să fie dorită, să fie cuceritoare și prețuită!

Avea o prietenă bogată, o colegă de pension pe care nu mai voia să se ducă s-o vadă, atât suferea când se întorcea de la ea. Plângea zile întregi de amărăciune, de părere de rău și de deznădejde.

*

Dar într-o seară bărbatul ei se întoarce acasă cu o înfățișare victorioasă, ținând un plic mare în mână.

— Uite, spuse el, e ceva pentru tine.

Ea rupse repede plicul și scoase din el un carton imprimat pe care scria:

„Ministrul Instrucțiunii Publice și doamna Georges Ramponneau îi roagă pe domnul și doamna Loisel să-i onoreze cu prezența lor în seara zilei de luni 18 ianuarie, în palatul ministerului”.

În loc să fie încântată, cum nădăjduse soțul ei, ea aruncă cu necaz invitația pe masă, mormăind:

— Ce vrei să fac cu asta?

— Dar bine, dragă, credeam că ai să fii mulțumită. Nu te duci nicăieri, niciodată. Asta e un prilej, și încă unul grozav. Mi-a fost foarte greu să fac rost de invitație. Toată lumea se bate pentru ele și nu se prea dau funcționarilor. Ai să vezi acolo toată lumea oficială.

Ea îi aruncă o privire furioasă și spuse nerăbdătoare:

— Ce naiba vrei să pun pe mine, ca să merg acolo?

El nu se gândise la asta. Îngână:

— Păi, cu rochia cu care mergi la teatru. Mie mi se pare foarte drăguță...

Dar tăcu uluit, când văzu că nevastă-sa începe să plângă. Două lacrimi mari îi coborau încet din colțurile pleoapelor spre colțurile gurii. Îngăimă:

— Ce ai? Ce ai?

Ea se sili să-și stăpânească amărăciunea și răspunse cu o voce liniștită, ștergându-și ochii umezi:

— Nimic. Numai că n-am o toaletă potrivită și nu mă pot duce la serată. Dă invitația unui coleg a cărui nevastă este mai înțolită decât mine.

El era disperat. Stăruie:

— Stai să vedem, Mathilde, cât te-ar costa o toaletă potrivită, pe care ai mai putea-o întrebuința și în alte împrejurări, așa, ceva simplu de tot!

Ea se gândi câteva clipe, își făcu socotelile, cugetând la suma pe care o putea cere, fără să pricinuiască un refuz imediat și o exclamație de spaimă din partea impiegatului chivernisit.

În sfârșit, răspunse șovăind:

— Nu știu exact, dar mi se pare că aș putea-o scoate la capăt cu patru sute de franci.

El se îngălbeni puțin, pentru că păstra tocmai atâția bani ca să-și cumpere o pușcă și să se ducă la vânătoare în vara următoare, în câmpia Nanterre, cu câțiva prieteni care plecau acolo duminică, să vâneze ciocârlii.

Cu toate acestea, spuse:

— Fie, îți dau patru sute de franci. Dar încearcă să-ți faci o rochie frumoasă.

*

Ziua seratei se apropia, iar doamna Loisel părea tristă, neliniștită, tulburată, deși toaleta era gata. Bărbatul ei o întrebă într-o seară:

— Ce ai? Ești foarte ciudată de trei zile.

Îi răspunse:

— Sunt necăjită că nu am nicio bijuterie, nicio piatră scumpă, nimic. Am să arăt ca un pui de bogdaproste. Mai curând nu m-aș duce la serată.

Bărbatul insistă:

— Ai să te împodobești cu flori naturale. În anotimpul ăsta e chiar elegant. Poți să-ți cumperi cu zece franci doi sau trei trandafiri minunați.

Ea nu era deloc convinsă.

— Nu... nu e nimic mai umilitor pe lume decât să pari săracă între femeile bogate.

Bărbatu-său strigă deodată:

— Ce proastă ești! Du-te la prietena ta, doamna Forestier, și roag-o să-ți împrumute niște bijuterii. Sunteți doar destul de apropiate.

Ea scoase un țipăt de bucurie.

— Adevărat! Nu mi-a venit în minte.

A doua zi se duse la prietena ei și-i povesti cât era de amărâtă.

Doamna Forestier se îndreptă spre dulapul cu oglinzi, scoase o besactea¹ mare, o aduse, o deschise și-i spuse doamnei Loisel:

— Alege-ți, dragă.

Văzu mai întâi câteva brățări, pe urmă un șirag de perle, pe urmă o cruce venețiană de aur cu pietre scumpe, minunat lucrată. Încercă podoabele în fața oglinzii, șovăi, nu se putea hotărî să se despartă de ele, să le dea înapoi. Întreba mereu:

— Nu mai ai altceva?

— Ba da. Caută. Nu știu ce ar fi pe gustul tău.

Deodată descoperi într-o cutie de satin negru un minunat șirag de diamante. Inima începu să-i bată, frământată de o dorință nepotolită. Când îl luă, mâinile îi tremurau. Îl prinse în jurul gâtului, peste rochia fără decolteu și rămase în extaz în fața ei înseși.

Apoi întrebă șovăitoare, înfricoșată:

— Poți să mi-l împrumuți pe ăsta, numai pe el?

— Fără îndoială.

Se repezi la prietena ei, o sărută cu foc și fugi cu comoara dobândită.

*

¹ besactea s. f. (Înv.) Cutioară (de lemn) frumos ornamentată, în care se păstrau bijuterii, obiecte de cusut, tutun etc.

Veni și ziua seratei. Doamna Loisel avu succes. Era cea mai frumoasă, cea mai elegantă, mai grațioasă, mai zâmbitoare și mai nebună de fericire din toate câte erau acolo. Toți bărbații o priveau, întrebau cum o cheamă, voiau să-i fie prezentați. Toți funcționarii de la Cabinetul ministrului cereau să valseze cu ea. Ministrul o remarcă.

Dansa pierdută, plutind parcă, amețită de plăcere, nemaigândindu-se la nimic, plină de triumful frumuseții ei, de gloria succesului, înconjurată de un fel de abur de fericire născut din toate complimentele, admirația, dorințele trezite de ea, de această victorie atât de întreagă și de dulce pentru inima femeilor.

Plecă acasă pe la ora patru. Bărbatul ei dormea, de pe la miezul nopții, într-un salonaș pustiu, împreună cu alți trei domni ale căror neveste se distrau de minune.

Îi puse pe umeri haina de stradă, un veșmânt modest de toate zilele, a cărei sărăcie nu se potrivea deloc cu eleganța toaletei de bal. Ea își dădu seama și vru să plece repede, pentru a nu fi văzută de celelalte femei care se înveleau în blănuri scumpe.

Loisel o ținea pe loc:

— Stai puțin. Ai să răcești afară. Am să chem o trăsură.

Ea însă nu-l ascultă și coborî repede scara. Când ajunseră în stradă, nu găsiră nicio trăsură. Începură să caute, să strige după birjele pe care le vedeau trecând la distanță.

Coborâră spre Sena, supărați, dărdâind. Pe chei găsiră în sfârșit unul dintre acele cupeuri de noapte care nu se văd la Paris niciodată ziua, ca și când le-ar fi rușine să-și arate jerpeleala pe lumină.

Îi duse până în fața ușii lor, în Strada Martirilor, și suiră scara triști. Pentru ea se isprăvisese. Dar el se gândea că trebuie să fie la minister la ora zece.

Doamna Loisel își scoase haina de pe umeri în fața oglinzii, ca să se mai vadă o dată în toată strălucirea, dar în clipa aceea dădu un strigăt. Nu mai avea colierul la gât.

Bărbatu-său, pe jumătate dezbrăcat, întrebă:

— Ce ai?

Se întoarse spre el, înnebunită:

— Nu... nu... nu mai am diamantele doamnei Forestier.

El se ridică în picioare, năucit:

— Ce?... Cum?... Nu se poate!

Căutară în cutele rochiei, în cutele paltonului, în buzunare, pretutindenii. Nu le găsiră.

O întrebă:

— Ești sigură că le mai aveai când am plecat de la bal?

— Da, l-am pipăit în holul ministerului.

— Dacă le-ai fi pierdut pe stradă, le-am fi auzit căzând. Trebuie să fie în trăsură.

— Da. Pesemne că acolo. Știi ce număr avea?

— Nu. Tu te-ai uitat?

— Nu.

Se priveau înmărmuriți. În sfârșit, Loisel se îmbracă la loc:

— Mă duc să văd dacă nu le găsesc pe drumul pe care l-am făcut pe jos.

Ieși. Ea rămase în rochia de seară, nu mai avea nici măcar putere să se culce, stătea înlemnită pe un scaun, fără vlagă, fără gânduri.

Bărbatul se întoarse pe la șapte. Nimic.

Se duse la Prefectura de poliție, la ziare, ca să făgăduiască o recompensă, la societățile de trăsură de piață, în sfârșit, oriunde îl împingea o brumă de nădejde.

Ea îl așteptă toată ziua, cu aceeași spaimă în fața cumplitei lor nenorociri.

Loisel se întoarse acasă tras la față, galben. Nu găsise nimic.

— Trebuie să-i scrii prietenei că ai rupt încheietoarea șiragului și că l-ai dus la reparat. Mai câștigăm puțin timp.

Ea scrise ce-i dictă el.

*

După o săptămână pierdură orice nădejde.

Loisel, îmbătrânit cu cinci ani, spuse:

— Trebuie să ne hotărâm să înlocuim giuvaerul.

A doua zi, luară cutia în care fusese șiragul și se duseră la giuvaergiul al cărui nume se afla scris pe capac. El își cercetă registrele și spuse:

— Doamnă, n-am vândut eu șiragul. Pesemne că am vândut numai cutia.

Se duseră din giuvaergiu în giuvaergiu, căutând un șirag asemănător cu cel pierdut, scormonindu-și amintirea, bolnavi amândoi de supărare și de spaimă.

Găsiră într-o prăvălie pe lângă Palais Royal un șirag de diamante care li se păru la fel cu cel pe care-l căutau. Costa patruzeci de mii de franci. Le fu lăsat la treizeci și șase de mii.

Îl rugară pe bijutier să nu-l vândă timp de trei zile. Și se înțeleseră cu el să-l primească înapoi și să le restituie treizeci și patru de mii, dacă l-ar găsi pe cel pierdut până la sfârșitul lui februarie.

Loisel avea optsprezece mii de franci, moștenire de la taică-său. Restul avea să-l împrumute.

Se împrumută, ceru o mie unuia, cinci sute altuia, o sută de ici, trei sute de colo, semnă polițe grozave, avu de-a face cu cămătari, cu tot neamul celor care dau bani cu dobândă. Își compromise tot restul vieții, își puse semnătura fără să știe dacă o va putea onora și, îngrozit de spaimele viitorului, de sărăcia neagră ce avea să se abată asupra lui, de perspectiva tuturor lipsurilor materiale și a chinurilor morale, se duse și puse pe masa negustorului treizeci și șase de mii de franci și cumpără giuvaierul.

Doamna Loisel duse șiragul doamnei Forestier, care îi spuse cam înțepată:

— Ar fi trebuit să mi-l aduci mai curând. Se putea să am nevoie de el.

Nu deschise cutia, fapt de care prietena ei se temuse. Dacă ar fi băgat de seamă că nu e același, ce-ar fi crezut? Ce-ar fi spus? N-ar fi luat-o drept o hoată?

*

Doamna Loisel cunoscuse viața îngrozitoare a celor nevoiași. Dar se resemnă, deveni deodată eroică. Datoria asta înspăimântătoare trebuia plătită. Avea s-o plătească. Dădu drumul servitoarei. Se mutară, închiriară o mansardă sub un acoperiș.

Cunoscuse treburile grele ale gospodăriei, munca nesuferită de la bucătărie. Spălă vasele, tocindu-și unghiile trandafirii pe cratițele unsuroase și pe fundul oalelor. Spălă rufe murdare, cămășile și cărpele pe care le usca pe frânghie. Duse în fiecare zi gunoiul jos, în stradă și aduse apa sus, oprindu-se la fiecare cat ca să răsuflă. Îmbrăcată ca o femeie de mahala, merse cu coșul pe braț la vânzătorul de fructe, la băcan, la măcelar, se tocmi, fu ocărâtă, se bătu pentru fiecare gologan nenorocit.

În fiecare lună trebuia să achite polițe, să amâne altele, să câștige timp.

Bărbatul ei controla seara socotelile unui negustor și noaptea făcea câteodată copii plătite cu cinci bani pagina.

Și viața asta ținu zece ani.

Peste zece ani plățiseră tot, tot, și dobânzile, și dobânzile dobânzilor.

Doamna Loisel arăta acum bătrână. Ajunsese femeia voinică, aprigă și aspră din gospodăriile sărace. Era prost pieptănată și vorbea tare, spăla scândurile cu fustele suflecate și cu mâinile roșii. Dar câteodată, când bărbatul ei era la birou, se așeza lângă fereastră și se gândea la seara aceea de odinioară, la balul la care fusese atât de frumoasă și atât de sărbătorită.

Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi pierdut giuvaierul? Cine știe? Cine știe? Ce ciudată, ce schimbătoare e viața! Cât de puțin trebuie ca să fii pierdut sau salvat!

*

Într-o duminică, în care se dusesese să se plimbe pe Champs Elysées, ca să se destindă de încordările săptămânii, văzu deodată o femeie care mergea cu un copil. Era doamna Forestier, tot tânără, tot frumoasă, tot cuceritoare.

Doamna Loisel se emoționează. Să vorbească cu ea? Da, sigur. Acum, după ce plătise, avea să-i spună tot. De ce nu?

Se apropie:

— Bună ziua, Jeanne.

Cealaltă n-o recunoscuse, se miră chiar că e oprită în drum cu atâta familiaritate de o femeie simplă. Murmură:

— Dar... doamnă... nu știu... cred că vă înșelați...

— Nu. Sunt Mathilde Loisel.

Prietena scoase un strigăt:

— Vai! dragă Mathilde, dar cum te-ai schimbat!

— Da, am petrecut zile foarte grele de când nu ne-am mai văzut. Am îndurat multe... din pricina ta.

— A mea? Cum așa?

— Îți aduci aminte de șiragul de diamante pe care mi l-ai împrumutat ca să mă duc la serata de la minister?

— Da. Ei, și?

— Ei, l-am pierdut.

— Cum, de vreme ce mi l-ai adus înapoi?

— Ți-am adus altul care era la fel. Îl plătim de zece ani. Vezi și tu că nu a fost deloc ușor pentru noi, care n-aveam nimic.... În sfârșit, s-a isprăvit și sunt foarte fericită.

Doamna Forestier se opri.

— Spui că ai cumpărat un șirag de diamante în locul șiragului meu?

— Da. Nici n-ai băgat de seamă? Dacă erau la fel!

Zâmbea cu o bucurie mândră și naivă.

Doamna Forestier, foarte mișcată, îi apucă amândouă mâinile:

— Ah! biată Mathilde! Dar diamantele mele erau false. Valorau cel mult cinci sute de franci!

traducere de Lucia Demetrius

A. (2 puncte: 0,5 punct pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Mathilde Loisel suferă pentru că:

- a. are noroc în căsnicie;
- b. câștigă suficienți bani;
- c. e frumoasă, dar săracă;
- d. trăiește simplu și liniștit.

2. Mathilde refuză să meargă la serată, deoarece:

- a. nu are haine potrivite;
- b. nu cunoaște pe nimeni;
- c. nu se simte bine;
- d. nu știe să danseze.

3. Soțul îi recomandă să se împodobească pentru serată cu:

- a. bijuterii;
- b. diamante;
- c. perle;
- d. trandafiri.

4. Familia Loisel plătește bijutierului pentru colierul de diamante:

- a. patruzeci de mii de franci;
- b. optsprezece mii de franci;
- c. treizeci și patru de mii de franci;
- d. treizeci și șase de mii de franci.

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea logică și temporală a următoarelor idei ale textului, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos:

--	--	--	--	--	--	--	--

- 1. Bijuteria încă mai era la gâtul lui Mathilde când au plecat de la petrecere.
- 2. Doamna Forestier acceptă să-i împrumute lui Mathilde un șirag de diamante.
- 3. Domnul Loisel îi aduce soției o invitație la serata organizată la minister.
- 4. Domnul Loisel renunță pentru rochie la banii economisiți pentru sine.
- 5. Giuvaergiul nu recunoaște că ar fi vândut bijuteria.
- 6. Mathilde află că diamantele doamnei Forestier erau false.
- 7. Mathilde se bucură de o petrecere foarte reușită.
- 8. Mathilde suferă de fiecare dată când revine de la prietena ei.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare din cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, formulând enunțuri, la fiecare din următoarele cerințe:

- 1. Precizează motivul pentru care Mathilde vrea neapărat o bijuterie pentru a merge la petrecere.
- 2. Menționează trei trăsături ale domnului Loisel, rezultate din comportamentul față de soția sa.
- 3. Explică ce legătură se poate stabili între numele străzii pe care locuia familia Loisel și experiența lor.
- 4. Personajul Mathilde din textul lui Maupassant amintește de Cenușăreasa. Prezintă o asemănare și o deosebire dintre cele două personaje.

D. (12 puncte)

Ai citit nuvela „Giuvaerul” scrisă de Guy de Maupassant și vrei să o prezinți colegilor tăi, împreună cu care lucrezi la un proiect de adaptare a textelor literare pentru a deveni scenarii de film.

Redactează un text de cel mult 30 de rânduri care să reprezinte justificarea alegerii acestui text pentru a fi ecranizat. În redactarea textului, vei avea în vedere formularea a două argumente care să-ți susțină punctul de vedere.

SUBIECTUL al II-lea

20 de puncte

VIAȚA POST-CERNOBÎL, ÎN VIZIUNEA IOANEI NICOLAIE: „PELINUL NEGRU”

Scriitoarea Ioana Nicolaie va lansa *Pelinul negru*, un roman despre viața post-Cernobîl, dislexie și școli speciale, la editura Humanitas. Ea va prezenta cartea pe 7 aprilie, la Bookfest Timișoara.

„Cernobîl înseamnă «pelinul negru» sau «iarba neagră», căci explozia centralei nucleare din aprilie 1986 nu se putea petrece decât într-o zonă a negrului, a amărăciunii. Am scris *Pelinul Negru* și ca o formă de revoltă, deși mărturisesc că n-a fost ușor să plonjez în dramă și să o deșir scriitoricește.

Am copilărit, fără nici cea mai mică bănuială, într-un loc contaminat radioactiv. Abia când am început să simt pe propria-mi piele urmările, am înțeles cât de acută era grozăvia, și câțiva ani m-am întrebat continuu cine e de vină, de ce nu răspunde nimeni pentru marile catastrofe, cum există atâtea victime subînțelese, care n-au deloc glas.

Nu mi-am putut răspunde altfel decât scriind *Pelinul negru* – punctul de vedere e al unei fete născute la câteva luni după dezastru, a cărei existență e ca o frânghie care, pe măsură ce calci, se tot subțiază, până devine o sforicică ce sfârșește, inevitabil, prin a se rupe. Iar căderea nu înseamnă strivirea pur și simplu de asfalt, ci scufundarea din uman în subuman”, declară Ioana Nicolaie.

Ioana Nicolaie s-a născut în Sîngeorz-Băi, județul Bistrița-Năsăud. A publicat mai multe volume de versuri (*Poză retușată*, *Nordul*, *Credința*, *Cenotaf*, *Autoimun* – desemnat de către Uniunea Scriitorilor „Cartea Anului” 2013), antologia *Lomografii*, două romane (*Cerul din burtă*, *O pasăre pe sârmă*) și literatură pentru copii (*Aventurile lui Arik*, *Arik și mercenarii* și *Ferbonia*). A fost nominalizată la premii naționale și internaționale, cel mai important fiind Eastern European Literature Award.

Volumul *Nordul* a apărut în germană în 2008, *Cerul din burtă* a fost publicat în 2013 în suedeză și în 2014 în bulgară, iar *O pasăre pe sârmă* se traduce în sârbă. *Autoimun* a apărut în bulgară în 2016. A fost inclusă în cincisprezece volume colective românești (*Ferestre '98*, *40238 Tescani*, *Cartea cu bunici*, *Intelctuali la cratiță*, *Cartea simțurilor*, *Bucureștiul meu*, *Scriitori la poliție* etc.) și în numeroase reviste și antologii străine (*Poésie 2003: Roumanie, territoire d'Orphée*, *New European Poets*, *An Anthology of Contemporary Romanian Poetry* etc.). Este invitată pentru lecturi și conferințe la numeroase festivaluri naționale și internaționale de literatură. Selecții din versurile autoarei au apărut în Franța, Anglia, Germania, Austria, Canada, Suedia, Polonia, SUA și Bulgaria. Este membră a Uniunii Scriitorilor din România și a PEN România.

<http://m.adevarul.ro/index.php/cultura/carti/>

A. (8 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, sub formă de enunțuri, răspunsuri la fiecare din următoarele cerințe, raportându-te la textul citat:

1. Menționează câte volume de versuri și câte romane a scris Ioana Nicolaie înainte de *Pelinul negru*.
2. Precizează care sunt temele romanului *Pelinul negru*.
3. Explică în ce constă frământarea autoarei cu privire la catastrofe asemenea celei de la Cernobîl.
4. Prezintă semnificația secvenței: „punctul de vedere e al unei fete născute la câteva luni după dezastru, a cărei existență e ca o frânghie care, pe măsură ce calci, se tot subțiază, până devine o sforicică ce sfârșește, inevitabil, prin a se rupe.”

B. (12 puncte)

De ce crezi că autoarea mărturisește că „n-a fost ușor să plonjez în dramă și să o deșir scriitoricește”? Motivează-ți răspunsul, într-un text de cel mult 20 de rânduri.

SUBIECTUL al III-lea 10 puncte (câte 2 puncte pentru cerințele 1-3; 4 puncte pentru cerința 4)
Privește cu atenție captura de ecran de mai jos, apoi răspunde la următoarele cerințe:

1. Menționează două obiective ale Târgului Cărtureștilor, ediția de Paști.
2. Precizează care sunt modificările pe care le suportă programul târgului, în contextul sărbătorilor.
3. Explică semnificația semnului grafic , din partea de sus a capturii de ecran.
4. Prezintă, în cel mult 10 rânduri, mesajul transmis de imaginea centrală din captura de ecran.

